

Maria și Marta

Nr. 26 August 2007

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi.” 1 Petru 1:5

Biserica Creștină Baptistă „Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56A, Sect. 1

Două vase

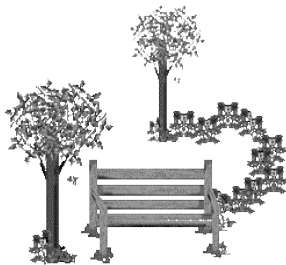
O femeie bătrână din China avea două vase mari, pe care le atârna de cele două capete ale unui băț și le căra pe după gât. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect și tot timpul aducea întreaga cantitate de apă.

La sfârșitul drumului ce ducea de la izvor la casă, vasul crăpat ajungea umplut doar pe jumătate. Timp de doi ani aceasta se întâmpla zilnic. Femeia aducea acasă doar un vas și jumătate de apă.

Bineînțeles, vaul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crăpat îi era rușine de imperfecțiunea sa și se simțea atât de rău că nu putea face decât pe jumătate din munca pentru care fusese menit!

După doi ani de așa zisă nereușită, după cum credea el i-a vorbit într-o zi femeii de lângă izvor: „Mă simt așa de rușinat, pentru că această crăpătură face ca apa să se scurgă pe tot drumul până acasă!”

Bătâna a zâmbit și i-a răspuns: „Ai observat că pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă nu? Asta pentru că am știut de defectul tău și am plantat semințe de flori pe partea ta a potecii și în fiecare zi, în timp ce ne întorceam, tu le u dai. De doi ani culeg aceste flori și decorez masa cu ele. Dacă nu ai fi fost așa, n-ar mai aceste frumuseți în casa mea.”

Te regăsești în vasul spart? De câte ori nu ai avut aceleași trăiri?!

Ești dezamăgit și ai vrea enorm de mult să știi: tu, ce ai putea face pentru El? Cu ce ai putea să îi aduci slavă? Cum ai putea să-L slujești? Nu predici. Muzica nu este atuul tău. Iar poezia cu siguranță nu este domeniul care să te atragă prea mult. Nu ești prea sociabil, iar optimismul probabil că nu prea te caracterizează. Totuși aceste neajunsuri nu ți-au înăbușit dorința de-a face ceva pentru Creatorul tău.

Este important de știut că întotdeauna există și o posibilitate de a face ceva diferit de ceea ce fac alții, crăpătura vasului neînsemnând sfârșitul.

Una dintre cele mai mari dezamăgiri ale unui artist este să creeze o operă care să nu transmită nimic. Dumnezeu Artistul Suprem nu te-a creat fără drept de exprimare. Tu ai ceva de spus, iar El a știut lucrul acesta. De fapt asta a fost una dintre dorințele Lui, motiv pentru care ți-a și oferit un talant sau mai mulți prin care să faci acest lucru. Dumnezeu nu a fost niciodată nedrept, nici măcar când a hotărât venirea ta pe lume. El știe prea bine care este scopul tău.

Tu trebuie doar să afli modalitatea prin care să-ți împlinești acest scop.

Femeile Noului Testament

Rubrică realizată de *Marioara Itoafă*

Irodiada și Salomeea

Pentru a înțelege gravitatea faptelor Irodiadei și a fiicei acesteia Salomeea, este necesar să se prezinte aspecte din viața unui mare proroc și reformator, Ioan Botezătorul.

Mama lui Ioan Botezătorul, Elisabeta provenea din familia lui Aron Levitul; tatăl său, Zaharia, era preot. Ei erau înaintați în vârstă și nu aveau copii. Pe când Zaharia slujea cu dăruire în templu, îngerul Gavril (Luca 1:19) îl înștiințează că va avea un fiu care „*va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale*” (Luca 1 :15).

Nu după mult timp, și tânăra fecioară Maria este înștiințată de îngerul Gavril că va fi mama Mântuitorului promis poporului ei. Maria pleacă în grabă la Elisabeta verișoara ei, ca să-i destăinuiească credința neclintită în ceea ce a prevestit îngerul. Cum a intrat în casă la Zaharia, Maria a urât de bine Elisabetei. La auzul urării Mariei, Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt (Luca 1:41-45), pruncul a săltat în pântecul ei și Elisabeta a mărturisit lucrul acesta.

Elisabeta a primit cu supunere, smerenie și bucurie planul lui Dumnezeu pentru fiul ei de mare reformator. Ea este o dovadă de credință nemărginită în promisiunea făcută, de umilință și modestie. Desigur Ioan și-a petrecut anii copilăriei în zona muntoasă a Iudeii. Ni se spune „*Jar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel*” (Luca 1 :80). Adolescența și maturitatea lui Ioan Botezătorul a fost trăită în simplitate și rigoare. El era îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă și era încins cu o curea. Modul în care era îmbrăcat nu era întâmplător, deoarece aceasta era vestimentația pe care o purtau proorocii în vechime. Avea în jur de treizeci de ani când a început lucrarea de mare propovăduitor. Deci se poate presupune că, lucrarea de propovăduire a început-o în anul 27 d. H. (Matei 3 :1-12; Marcu 1 :1-8; Luca 3 :1-20 și Ioan 1 :6-8, 19 :28). Poporul știa despre el că trăiește în pustie și că se hrănește cu lăcuste și miere sălbatică, fiind aspru cu sine și cu cei din jur. Era nazirean (se abținea de la băutură alcoolică și nu-și tăia barba - nu folosea briciul). Întreaga lui înfățișare exprima pregnant tărie de caracter, duioșie, o dorință arzătoare de a fi de folos celor din jurul său.

Impactul apariției lui Ioan asupra poporului a fost puternic, ca o trezire la o nouă viață spirituală. Traind în pustie, în simplitate, a avut timp de meditație și astfel s-a format ca un **mare prooroc și reformator**. În predicile de mai târziu Ioan

Botezătorul face de multe ori analogii cu viața din pustie. Cu toate că a trăit în pustie, Ioan Botezătorul i-a înțeles pe oameni și societatea omenescă din acea vreme.

Ioan Botezătorul muștra cu hotărâre pe cărmuitorii vremii pentru abuzurile pe care le făceau, pentru viața trăită în desfrâu. Societatea evreiască decăzuse, era lăcomă, imorală, cu o formă de guvernare tip dictatorial. Cu certitudine în acele vremuri populația și conducătorii lor religioși se îndepărtaseră de Dumnezeu.

Provinciile erau într-o situație deosebit de grea datorată ocupației romane. O dată cu legiunile romane au fost aduse și zeitățile Romei păgâne. De-a-lungul timpului evreii au căutat mijloace prin care să se opună ocupației romane și prin liderii aleși dintre ei puneau la cale răscoale.

Într-o localitate din Perea numită Beth-Abara (un mic port lângă Marea Moartă), Ioan Botezătorul și-a început propovăduirea și să practice botezul în apă, de aceea mulțimea l-a numit Ioan Botezătorul. Anul în care a apărut în public era un an sabatic, un an de iertare a datoriilor, potrivit prevederilor din Levitic, cap.25 și Deuteronom cap.15. Tot al șaptelea și apoi al cincizecilea an, se iertau toate datoriile, și pământurile vândute din cauza sărăciei reveneau stăpânilor inițiali, iar sclavii erau eliberați. Acest an era și un timp de rugăciune și de înnoire sufletească prin reconciliere cu Dumnezeu și aproapele.

Ioan Botezătorul condamna cu fermitate păcatul și îndemna pe oameni la pocăință. Prin cuvintele sale lăsa să se înțeleagă că, împărăția anunțată de el nu va fi o împărăție lumească, ci una spirituală, în care se pătrunde nu prin mijloace războinice, ci prin pocăință, prin metanoia, care înseamnă reînnoirea minții și a inimii, transformarea morală a omului în care iubirea trebuie să troneze.

Oameni de toate categoriile sociale mergeau la Ioan Botezătorul, îi ascultau mesajul. Mulți căutau să-și revizuiască felul de viață și se botezau. O parte rămâneau cu el ca ucenici, alții veneau după sfaturi și plecau luminați, iar alții, printre care fariseii și cărturarii, veneau să-l spioneze. Celor care veneau în preajma sa, Ioan le răspundea ca un adevărat profet ce era. Tot mai mulți oameni îl întrebau pe Ioan Botezătorul, ce să facă, iar el îi îndemna să trăiască după legile lui Dumnezeu, să practice în viața lor virtuțile morale, să se ajute unii pe alții, să fie drepti unii cu alții, să nu trăiască în desfrânare.

Saducheilor care aveau o filosofie materialistă (nu credeau în nemurire) și fariseilor care falsificaseră credința, dar care se mândreau cu descendența din Avraam, Ioan Botezătorul le spunea: *"Pui de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți, dar roduri vrednice de pocăința voastră, și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: "Avem pe Avraam ca tată ! Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fiii lui Avraam. Securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună, este tăiat și aruncat în foc"* (Luca 3 :7, 9).

- va urma -

S u f e r i n ță

Suferință...

*crin din care Domnul Și-a-mpletit cununa,
mulți te plâng când mergi la dânsii, eu te cânt întotdeauna.
Căci în leagănul tău dulce când m-a pus întâi durerea,
am văzut la căpătăiu-mi, veghetoare, mângâierea.*

*Suferință, soră scumpă ce mă porți de-atunci cu tine,
câte bucurii în suflet mi-ai dat tu printre suspine!
Tu m-ai învățat, gunoaie și-amăgire și ispită –
să le văd acelea câte vine lumea să-mi promită.*

*Și să aflu ce comoară e primirea slavei sfinte
și cunoașterea iertării, și iubirea fierbinte,
și-a încrederii odihnă, și-alinarea cea plăcută
care lasă mâna dulce peste lacrima tăcută.*

*Tu mi-ai dezvelit în suflet zări necunoscute mie,
gura, tu mi-ai pus să cânte; mâna tu mi-ai pus să scrie...
și-n iubirea armoniei salbe și cununi s-adune,
fericit cu ele chipul Domnului să-L încunune.*

*Suferință, suferință, astăzi când pe ceru-albastru
pe-a recunoștinței aripi zboară gândul meu sihastru,
eu îl rog pe-Acel ce Crucea a purtat-o-n umilință
să mă facă să-ți știu prețul și frumusețea – **Suferință!**...*

Traian Dorz

ÎNDURAREA TRIUMFĂ ASUPRA DREPTĂȚII

Eu am știut că iertarea este o cheie spre binecuvântarea Domnului. Am știut deasemenea că iertarea și pocăința ne deschid inimile și crează condiții optime Duhului Sfânt să curgă liber în noi.

În anul 2003 capitulând și rescunoscând că nu mai vreau și nici nu mai pot trăi așa în continuare, am permis Domnului să pătrundă în viața mea și să o curețe așa cum numai EL știe. Tot ceea ce m-a ținut legată de viața mea anterioară am pus pe altarul Domnului rugându-L să ardă tot ce nu poate sta în fața tronului Său. Eram coștientă că orice ardere sau tăiere – doare – însă tot așa de bine știam că rezultatul trebuia să fie bun, fiindcă orice pom care este tăiat aduce mai multă roadă după un timp.

Așa că tot ce am acumulat în 34 de ani am lăsat în urma mea și am plecat în Austria la Imst unde cu un an înainte am făcut școala misionară. Dorința sufletului meu era și este să aflu planul lui Dumnezeu pentru viața mea și doream să-I slujesc cu toata ființa mea, cu toate darurile pe care EL Le-a pus în mine și vroiam să știu unde vrea El să mă folosească. Viziunea pe care eu am primit-o avea de a face cu România, însă eu m-am gândit că mai am nevoie de pregătirea Lui. De aceea nu am putut înțelege de ce a trebuit, așa deodată să fiu aici în București. Domnul m-a condus către România și din data de 14 Octombrie 2006 sunt aici și locuiesc împreună cu mama mea de care trebuie să am grijă deoarece boala (atac vascular) și-a lăsat amprente.

Întrebările care m-au măcinat de când am venit la București au fost: sunt eu aici la timpul și locul potrivit? Este aceasta voia Domnului ?

Azi, pot spune cu certitudine: DA. Îi mulțumesc Domnului pentru felul cum EL lucrează. Este adevărat că este cu totul altfel cum eu mi-am închipuit sau dorit însă cu totul mult mai bine. De când am ajuns aici, Domnul m-a pus zi cu zi mai mult în fața sentimentelor mele. Planul LUI a fost și este, un plan de eliberare, vindecare și restaurare, a persoanei mele, a mamei mele și a relației noastre. Eu am observat la mine că în adâncul sufletului aveam amărăciune care avea ca rezultat acuzații la adresa mamei mele.

“Luați seama ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea.”
(Evrei 12:15)

În timpul școlii misionare eu am iertat părinții mei pentru toate rănilor produse în timpul copilariei mele și am crezut că nu mai există nimic ce mă mai

poate afecta. După această eliberare am început chiar să iubesc copilăria mea deoarece am știut că acest trecut îl va folosi Domnul (și îl folosește deja) în lucrarea pe care mi-o va încredința.

Ajunsa aici și fiind pusă în fața sentimentelor mele, fiind complet descoperită în fața celui ce m-a creat, a trebuit să recunosc că nu-mi iubesc mama. Sentimentele mele, față de ea erau: judecata, dispreț și aveam impresia că eu am acest drept să simt așa și să cer să mi se facă dreptate. M-am întrebat și L-am întrebat și pe Domnul : “Doamne ceva aici nu este în regulă, ce anume?”

“Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeuul tău, ca să ai zile multe și să fii fericit în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.”
(Deuteronom 5.16)

Am înțeles imediat că este vorba despre a cinsti-o pe mama mea. Iertarea este un pas, însă a cinsti-o este un altul. Aceasta era cheia: Să-mi cinstesc mama!

Mai departe Domnul m-a dus la Pilda robului nemilostiv din Matei 18. 21-35. Eu am procedat exact ca robul care s-a aruncat la picioarele stăpânului și a rugat să i se ierte toată datoria. Stăpânului făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria. Dar cel iertat după ce a plecat și a întâlnit pe cel care-i datora lui o suma de bani, atunci el “A pus mâna pe el, și-l strângea de gât zicând: plătește-mi ce-mi ești dator” (Matei 18.28).

A trebuit să mă recunosc în această pildă. A trebuit să recunosc că așa am procedat și eu cu mama mea și acestea erau acum păcatele mele, nu ale ei.

Mi-am dat seama că dacă o acuz pe mama și îi pun la socoteala lucrurile pe care le-a făcut sau spus, eu atunci strig în realitate după dreptate.

“Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.”
(Matei 7:1-2)

Acest pasaj m-a trezit la realitate și am înțeles că eu omisesem consecința, adică solocitând dreptatea, eu mă predam efectiv unui sistem juridic, în care și eu voi fi tratată după aceleași reguli. Eu a trebuit să mă decid: pentru îndurare SAU pentru dreptate, însă în nici un caz pentru amândouă paralel.

“...căci judecata este fără milă, pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruiește judecata.”
(Iacov 2:13)

Îi mulțumesc Domnului pentru această lecție deosebită. Îi mulțumesc pentru dragostea LUI nemărginită, de mila pe care o are față de noi, de fiecare din noi. Cred că dacă noi am înțelege această lecție a milei atunci cu adevărat îndurarea ar putea triumfa asupra dreptății și ne-am putea iubi unii pe alții în așa fel încât lumea să poată vedea că suntem urmașii Domnului Isus.

“Mai pe sus de toate să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.” (1 Petru 4:8)

“Chiar dacă as vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor..... Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

(1 Cor.13-1:13)

Valerica Beker

Fii bun!

„Să nu te păărăsească bunătatea și credincioșia. Leagăți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale.”

Proverbe 3:3

Un băiețel de cinci ani, pe nume Luca, s-a dus cu mama în parc. Pe când se juca la lada cu nisip, a observat un băiat cam de aceeași vârstă, care stătea într-un scaun cu rotile. Luca s-a dus la el și l-a întrebat dacă vrea să se joace împreună. Răspunsul a fost „nu”.

A mai vorbit o vreme cu el, apoi și-a luat gălețușa cea mare, a pus cât de mult nisip a încăput și i l-a răsturnat în poală. Apoi a apucat câteva jucării și le-a pus în același loc. Mama s-a repezit spre Luca și l-a întrebat:

- Luca, de ce ai făcut asta?

Băiețelul s-a uitat la ea și i-a răspuns:

- El nu putea veni să se joace la lada cu nisip cu mine, așa că am adus nisipul la el. Acum putem să ne jucăm împreună în nisip!

Gândește-te la o persoană căreia îi poți face ziua mai ușoară.

Nu mai sta pe gânduri, ci fă ceva pentru a-i aduce o bucurie în suflet!

„Presupun că trec prin viață o singură dată. Și dacă sunt capabil de bunătate sau pot face un bine unei alte ființe, mă gândesc s-o fac acum și să nu amân sau să renunț, de vreme ce nu voi mai trece niciodată prin această existență.”

(William Penn)

Să împlinim cuvântul!

Curcubea lacrimilor noastre

Fac un legământ cu voi că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului și nu va mai veni potop ca să nimicească pământul. Iată semnul: curcubea Mea, pe care l-am așezat în nor.”
(Gen. 9:11-13).

El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”
(Apocalipsa 21:4)

Lacrimile sunt prezente în viața noastră indiferent de ce ne propunem noi. Sunt lacrimi de durere sau lacrimi de bucurie, sunt zgomotoase sau prelinse pe obraz. Sunt lacrimi cu care ne naștem și pe care le purtăm de-a lungul vieții.

Sunt lacrimi pentru cei din familiile noastre, sunt lacrimi pentru prieteni dragi, sunt lacrimi de despărțire sau de revedere, din dragoste sau din mânie.

Ele sunt roada trăirilor, un semn al esenței noastre și al definirii noastre.

Poate cineva să le definească, să facă o teorie a lacrimilor ?

Chiar și medicina nu spune prea mult; niște picături de apă sărata care arată suferința sau bucuria. Dumnezeu, creatorul nostru deține miracolul lacrimilor.

Suntem atât de mult prețuiți încât Dumnezeu ne-a promis că va șterge orice lacrimă din ochii noștri. El doar va putea face asta, El, Cel care ne-a creat și care ne-a iubit. Domnul Isus ne-a învățat să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm alături de cei ce se bucură. În mijlocul bucuriei, când intră în Ierusalim, în osanele celor din jur, Domnul Isus a plâns.

Cunoscându-le inima lipsită de credință și sensibilitate, falsă haină religioasă de sărbătoare, Domnul Isus plângea pentru ei: “Morminte varuite” spune Domnul. Să avem grijă ca Domnul să nu plângă azi și pentru noi.

Domnul Isus a plâns la mormântul lui Lazăr, prietenul Său, căci El îl iubea și iubea deasemenea pe Marta și pe sora ei Maria.

Din inima Apostolului Petru ies hohote de plâns după ce și-a trădat Domnul: “Și Petru și-a adus aminte de cuvântul lui Isus, care zisese: “Mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori, te vei lepăda de mine”. Și ieșind afară, a plâns cu amar”. Maria Magdalena spală cu lacrimile ei și șterge cu parul său picioarele Domnului - gest de adâncă dragoste și de profundă căință.

Lacrimi, picături de suflet ieșite din templu. Să privim printre lacrimile noastre, să vedem **Curcubea! Curcubea lacrimilor noastre**, promisiunea făcută de Domnul că El le va șterge !

Să avem puterea și credința să nu uităm niciodată că Domnul este credincios promisiunilor făcute.

O lacrimă, o oglindă de curcubea, o promisiune de cer că ele nu vor curge la nesfârșit !

Maria Zamfiroiu

4 Patru. Poartă semnificația înfăptuirilor creatoare (3+1) și este întotdeauna asociată cu contextul realizărilor din lumea materială, a realității „de sub soare”. Există patru Evanghelii care redau viața terestră a Domnului Isus. Sunt patru puncte cardinale (Nord, Sud, Est, Vest). Întreaga aventură a vieții umane a fost așezată de Dumnezeu într-un univers cu patru dimensiuni: Lungime, lățime, înălțime, timp.

5 Cinci. Este cifra Harului(4+1). Este realitatea pământescului în care apare contribuția factorului divin. Dumnezeu adaugă de la Sinecea ce lipsește performanțelor și strădaniilor noastre omenești. În limba ebraică, „Ha areț”(pământul) este un multiplu de patru, în timp ce „Hașamaim”(cerul) este un multiplu de cinci. Cifra 5 este unul din factorii care apar pretutindeni în structura și măsurătorile Cortului Legământului.

6 Șase. Este cifra Omului. Omul a fost creat în cea de a șasea zi. Numărul șase este cifra căderii, a nedesăvârșirii, a uzurpării (7-1). Dumnezeu i-a poruncit omului să lucreze șase zile din săptămână. Numărul orelor din zi și numărul lunilor din an sunt multiplii de șase. Atalia a uzurpat tronul lui Iuda timp de șase ani. Tiranii care s-au semețit și i s-au împotrivit lui Dumnezeu în Istorie au nume cu valoare numerică din familia lui șase: Goliat, Nebucadnețar, Anticrist).

7 Șapte. Definește superlativul divin în toată splendoarea și desăvârșirea. El este un sigiliu al lucrării Duhului Sfânt. Ca Autor divin al Scripturilor, Duhul Sfânt și-a lăsat imprimat filigramul cifrei șapte în paginile Bibliei, tot așa cum fabricantul de hârtie își pune emblema în structura foii de celuloză. Dumnezeu este Izvorul și Dătătorul vieții și tot ce ține de gestație, incubatie, în insecte, păsări, animale și om este reglementat de cifre cu factorul șapte. În creație, cea de-a șaptea zi i-a aparținut în întregime lui Dumnezeu. El s-a odihnit în ea, preocupându-se în întregime de Sine. Lumina albă, care ne înlesnește percepția realității înconjurătoare, și care este simbol al dumnezeirii, este compusă, așa cum ne arată și curcubeul, din șapte culori (roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet). Este semnificativ că, în aproape toate limbile națiunilor, cifrele care ne vin cel mai rapid în minte sunt cifrele divinității: unu, trei și șapte.

(Biblia cu explicații)

-va urma-

FETELE LUI LOT

- Geneza 19 -

Rubrică realizată de **Florica Socaciu**

Cunoaștem că Lot cu familia lui locuia în Sodoma, dar din pricina păcatului în care trăia poporul – sodomia, Dumnezeu a hotărât nimicirea ei și a Gomorei.

Nu știm exact câte fete a avut Lot. Știm că două erau necăsătorite și locuiau împreună cu el și cu soția lui, iar cel puțin două erau căsătorite în Sodoma și locuiau în casa soților lor.

Ce viață duceau cele căsătorite nu știm, dar presupunem că viața stricată din Sodoma le-a putut afecta și pe ele, din cauza soților lor.

Știm că soții lor erau nepăsători și superficiali în gândire, foarte indiferenți și inconștienți de ce se întâmplă, pentru că atunci când Lot i-a avertizat despre ce urmează să se întâmple, că Sodoma va fi nimicită cu foc și pucioasă, așa cum au spus îngerii, ei au răs crezând că Lot glumește.

Nu credeau că Dumnezeu pedepsește păcatul și nici nu le păsa. Erau nepăsători și inconștienți.

E clar că viața curată pe care o ducea Lot (pentru că el se chinuia în Sodoma - 2 Petru 2:7-8), n-a avut nici o influență asupra lor, credeau că toate lucrurile vor rămâne așa cum sunt.

Nu știm ce gândeau soțiile lor, fetele lui Lot, dar faptul că nu l-au ascultat pe tatăl lor dovedește ori că ele nu au fost lăsate să plece de către soții lor, ori că ele erau la fel de nepăsătoare ca și ei.

Cert este că ele au murit în cetate, iar mama lor a murit pe drum spre cetatea Țoar, când s-a transformat în stâlp de sare, pentru că nu a luat în seamă avertismentul îngerilor, care le-a spus să nu se uite înapoi.

Deci Lot a rămas numai cu cele două fete necăsătorite.

Au ajuns în Țoar (mică) dar n-au rămas acolo de frică (nu știm de ce îi era frică lui Lot, probabil i-a fost frică să mai trăiască în mijlocul unor oameni la fel ca cei din Sodoma, pentru că Biblia ne spune că Țoar a fost cruțată doar din pricina lui Lot). Cert este că au urcat la munte și au locuit într-o peșteră.

Fetele erau obișnuite cu viața de oraș și sigur știau ce viață păcătoasă trăiau oamenii din Sodoma. Poate ar fi făcut și ele ca surorile lor dacă ar fi fost căsătorite. Nu știm nimic din toate acestea, dar știm că viața stricată din Sodoma și-a pus amprenta pe viața și sufletul lor.

Singure, numai cu tatăl lor, izolate într-o peșteră în munți, s-au gândit că vor rămâne nemăritate și nu vor avea urmași. În aceste condiții, fără să se

gândească la urmări pe termen lung, nu le este greu să facă un plan și n-au stat pe gânduri ci l-au pus în aplicare (Genesa 19:31-32).

Ele au pus ochii pe tatăl lor și se folosesc de slăbiciunea lui, poate și de obișnuința lui de a bea, ajungând să păcătuiască. Lot s-a făcut vinovat de păcatul beției, care i-a luat așa de tare mințile că n-a știut nimic din cele ce s-au întâmplat.

Amândouă fiicele au rămas însărcinate și au născut în același timp, fiecare câte un băiat. Cea mare l-a născut pe Moab, tatăl moabiților de mai târziu, iar cea mică l-a născut pe Ben-Ami, tatăl amoriților de mai târziu.

Din ei au ieșit două popoare, care au fost mereu în luptă cu israeliții (Genesa 19:36-38).

Concluzie:

- Alegerea proastă duce la urmări uneori dezastruoase, chiar peste generații de oameni;
- Să nu tânjim după viața din orașele mari, căci în general în ele este stricăciunea cea mai mare, dar când nu avem ce face, trebuie să ne păzim bine sufletul și inima de influențele lor rele;
- Să învățăm de mici pe copiii noștri să-l iubească pe Dumnezeu, iar când vor fi mari, să ținem legătura cu ei, să le îndreptăm (pe cât e posibil) purtările spre lucrurile bune și frumoase și să-i sprijinim atunci când au nevoie de noi. Să-i creștem în ascultare de noi și de Dumnezeu ca să știe să aleagă pentru viața lor numai lucrurile bune și plăcute, după voia lui Dumnezeu;
- În tot timpul, dar mai ales atunci când nu-i putem ajuta altfel, datorită împrejurărilor vieții, să-i purtăm în rugăciune, să mijlocim cu stăruință și cu încredere în Dumnezeu, pentru salvarea lor din orice situație, așa cum a mijlocit Avraam pentru Lot;
- Prin viața noastră să vadă un exemplu bun de copii al lui Dumnezeu, care să-i ajute să fie și ei buni urmași ai Domnului Isus;
- Fetele să nu se grăbească să ia hotărâri nechibzuite, ci să aștepte rezolvarea de la Dumnezeu, care este plin de dragoste și-i face plăcere să ajute pe copiii Lui. Atunci, toate lucrurile se vor rânduie frumos și vor aduce mulțumire și binecuvântare, în urma așteptării în răbdare și cu credință. Amin.

DUMNEZEU ȘI OMUL

✘ Orice suflet Îi aparține lui Dumnezeu și există doar pentru că lui Dumnezeu I-a plăcut să-l aducă la viață. Ținând cont de ceea ce este Dumnezeu și de ceea ce suntem noi, singura relație imaginabilă între El și noi este una de totală domnie din partea Lui și de completă supunere din parte noastră.

✘ În planul lui Dumnezeu, omului i-a lăsat destulă libertate, dar nu i se va permite niciodată să aibă cel dintâi sau cel din urmă cuvânt. Acestea Îi vor aparține întotdeauna lui Dumnezeu și Creatorul nu le va ceda creaturii Sale.

✘ Dumnezeu Își rezervă dreptul de a începe, de a sfârși și de a o lua de la capăt. Omul va fi mereu în mâinile Sale, fie că acceptă conștient să i se supună sau nu.

✘ Măreția lui Dumnezeu ne înfricoșează, dar bunătatea Lui ne îndeamnă să nu ne temem. Să te temi fără să-ți fie frică – acesta este paradoxul credinței.

✘ Mesajul Evangheliei cuprinde trei elemente: un anunț, o poruncă și o chemare. El anunță vestea despre răscumpărarea oferită prin har; poruncește oamenilor de pretutindeni să se pocăiască și-i cheamă pe toți să se încadreze în condițiile harului acceptându-l pe Domnul Isus prin pocăință și credință.

✘ Nu vom putea niciodată să știm ceea ce suntem până nu vom cunoaște măcar puțin din ceea ce este Dumnezeu. Adevărata cunoaștere de sine nu poate începe decât după ce ne-am întâlnit cu Dumnezeu. El este singura noastră bază de referință.

✘ Un om poate muri de foame chiar și atunci când știe totul despre pâine. Tot așa poți rămâne în moarte spirituală și atunci când știi toate datele istorice despre existența lui Hristos.

✘ Harul divin va fi întotdeauna suficient de mare ca să-l salveze chiar și pe cel mai idolatru om, dar niciodată nu va fi suficient de mare pentru a salva omul și pe idolul său. Cine vrea să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să-și facă timp să stea de vorbă cu El.

Pagina gospodinelor

Maschează defectele !

*Checul, blatul de tort sau bezeaua nu au aspect atrăgător?
Există câteva metode de salvare a aparențelor.*

Mijlocul blatului s-a lasat ? Decupează centrul blatului și folosește restul ca pe un inel, pe care îl umpli cu frișcă bătută și fructe de pădure.

Checul e prea umed? Servește-l ca blat, peste care torni o cremă de lapte vanilată.

Blatul e prea uscat? Îmbibă-l cu un sirop de zahăr, parfumat cu vanilie sau esență de cafea, și folosește-l ca bază pentru deserturi improvizate, cum ar fi desert cu fructe proaspete, frișcă, înghețată etc.

Suprafața e plină de crăpături ? Glasează cu o cremă preparată din frișcă lichidă și ciocolată.

Bezelele s-au lasat ? Dacă nu și-au păstrat forma frumoasă, le poți folosi totuși : zdrobite și amestecate cu frișcă și servite cu fructe proaspete.

Știați că...

Roșiile

- conțin multă apă, ajutând astfel la hidratarea sistemului digestiv;
- au un conținut bogat în salicilați, substanțe asociate cu un risc redus de apariție a bolilor de inimă, prevenind creșterea vâscozității sângelui;
- conțin toate vitaminele antioxidante, plus zinc - ajutând astfel la întărirea sistemului imunitar contra infecțiilor și reducând riscul apariției cataractei, bolilor de inimă, atacurilor cerebrale și cancerului;
- reduc inflamația ficatului.

Ardeii

- conțin zinc, care întărește sistemul imunitar;
- previn apariția atacurilor cerebrale și a cancerului;
- au un conținut bogat în vitamina C și betacaroten (mai ales ardeii capia) sunt energizanți;
- conțin magneziu, necesar pentru o bună funcționare a glandei suprarenale
- contribuie la stimularea digestiei, consumarea lor fiind indicată în caz de constipație.

PARFE CU CAFEA

Ingrediente (pentru 4 persoane): **2 linguri esență de cafea tare, 3 gălbenușuri, 150 g zahăr, 250 ml frișcă bătută foarte rece.**

Mod de preparare:

□ Preparați un sirop, lăsând să fiarbă, vreme de 5 minute, zahărul și 150 ml de apă. Puneți într-un vas rezistent la foc gălbenușurile și cafeaua, adăugați siropul fierbinte, puțin câte puțin, și așezați vasul pe baia de apă (focul sa fie iute). Bateți compoziția cu mixerul, circa 5 minute, până ce își dublează volumul, luați-o de pe foc și continuați s-o bateți, până ce devine caldută (circa 10 minute).

□ Încorporați frișca bătută în compoziția răcită, turnați crema într-un castron, țineți-o 12 ore la congelator și serviți-o în cupe de înghețată.

IMPORTANT !

Pentru că o parte importantă din timpul nostru de zi cu zi îl dedicăm, asemeni Martei, îngrijirii de cele trebuincioase casei și familiei, de-a lungul timpului toate am câștigat experiență în a face aceasta cât mai bine. Și cum este bine ca din experiența noastră să împărtășim și altora, am dori ca în luna Decembrie să edităm un supliment al revistei „Maria și Marta”, care să cuprindă **rețete culinare și spirituale.**

Pentru aceasta vă rugăm pe cele care aveți pe suflet această lucrare, să ne transmiteți rețetele dumneavoastră preferate pe care le folosiți în bucătărie, însoțite de un verset din Biblie prin care Dumnezeu v-a vorbit în mod special anul acesta, sau chiar un scurt îndemn pentru surori.

Pentru detalii suplimentare sau pentru transmiterea rețetelor, vă rugăm să luați legătura cu sora Adina Popovici sau sora Anișoara Bojoga.

Domnul să vă binecuvinteze !

La mulți ani !

Salutăm surorile născute în luna **August** cu

Psalmul 64: 10

*„Cel neprihănit se bucură în Domnul și în El își caută
scăparea;
Toți cei cu inima fără prihană*

se laudă că sunt fericiți.”

„La Dumnezeu găsim înțelepciunea și puterea; sfatul și priceperea ale Lui sunt.”
(Iov 12 :13)

„Dincolo de orice punct de sosire este unul de plecare.
Dincolo de orice reușită este o altă încercare.
Cât timp trăiești simte-te vie.
Mergi mai departe atunci când toți se așteaptă să renunți.
Nu lăsa să se tocească tăria pe care o ai în tine.
Fă astfel ca, în loc de milă, să impui respect.
Când nu mai poți să alergi, ia-o la trap.
Când nu mai poți nici asta, ia-o la pas.
Când nu mai poți să mergi, ia bastonul.
Însă nu te opri niciodată.”

(Maica Tereza)

***„Succesul înseamnă, în mare măsură, să perseverezi atunci când toți
ceilalți au abandonat.”***
(William Feather)

***Serviciile divine care au loc în Biserica Baptistă „Golgota” se
desfășoară după următorul program:***

Vineri: orele 18,00 – 20,00

Duminică: orele 9,00 – 12,00

18,00 – 20,00